

Sermó del *Coremer*

31 de març del 2012, dissabte del Ram
Covent de St. Vicenç Ferrer, Manacor

Un professor que vaig tenir al seminari, per incitar-nos a la lectura i l'estudi, ens recordava que només podem construir amb els materials que tenim. Per això, ens deia, sou al seminari: per recopilar coneixements i experiències. A l'hora d'elaborar i teixir aquest sermó de *Coremer*, no puc altre cosa que partir de les meves experiències perquè contribueixin a una vivència més intensa i fonda d'aquesta Setmana Santa del 2012.

Com bé sabeu, la meva tasca com a vicari de Manacor gira entorn del món infantil i juvenil. Un món ric, variat i apassionant. Tant l'entorn infantil i juvenil, com l'entorn relacionat amb la Setmana Santa comparteixen llums i ombres, encerts i desencerts. Els dos són molt vistosos, molt viscuts, molt participats; però alhora poden ser terriblement superficials i folcloristes. He cercat un element comú per poder desenvolupar el dia d'avui, i aquest és la narració.

Als infants i joves, no són els grans conceptes o sistemes d'idees els que arriben al seu interior. El que centra el seu pensament no són unes veritats definides o unes concepcions del món. El que de ver toca el cor i l'esperit dels nostres petits és la narració. Que li contin històries, esdeveniments, testimonis, exemples clars que li mostrin qui és el nostre Déu, quina és la manera d'estar en el nostre món. I els temps de la Quaresma, Setmana Santa i Pasqua són unes dates dedicades a contar, a narrar, a mostrar.

Per desgràcia la narració està de cada vegada més arraconada per imatges o eslògans. Com diu un autor de la terra, "*antigament allò que no s'havia sentit contar, no existia*"; avui en dia el que no existeix és el que no surt a la televisió o a la xarxa. Tanmateix, la narració

sempre forma part del nostre ser. Expressions com "en aquell temps" o "això era i no era" ens mostren la importància del fet narratiu ja sigui dins la solemnitat d'un acte litúrgic, com dins la quotidianitat d'una rondalla.

Si eliminam la narració, la participació en els actes de la Setmana Santa te el perill de convertir-se en actes aïllats, fets que no guarden cap casta de relació entre ells més que la simple disposició cronològica. Es corr el perill que posar-se cendra, beneir les palmes, rentar els peus, acompanyar el Sant Crist, vestir-se d'angelet o anar darrera els cossiers; i que tot això sigui viscut d'una manera fragmentada. La veritat és molt diferent, ja que tot això forma part d'una mateixa narració, d'un mateix relat: la història d'un Déu enamorat del seu poble i que, literalment, es desvia per ell. Deixau-me fer una perspectiva a vista d'ocell del conjunt.

Tot comença amb la quaresma. Un temps amb mala fama. Un temps on pareix que estar content sigui de mal gust. Un temps que no admet l'evolució. Tot això és fals. La quaresma comença amb la imposició de la cendra damunt els nostres caps per recordar-nos que no som perfectes, que necessitam millorar, que necessitam canviar aspectes de la nostra vida. Aquest canvi no pot ser d'un dia per l'altre, per això se'ns donen 40 dies. Un temps on, dia rera dia, diumenge rera diumenge, se'ns recorden totes les ocasions en que Déu ha actuat a favor nostre. On se'ns conta, se'ns narra, la història del poble d'Israel, del nostre poble creient. Una història amb llums i ombres. Una narració feta des dels ulls de Déu. Per tant, una narració esperançada.

Dos dels darrers diumenges de quaresma tenen nom propi: el quart és el diumenge *Laetare*, i el pròxim el diumenge de Passió. Quan ja duim unes quantes setmanes de quaresma se'ns recorda que l'objectiu és la Pasqua de Resurrecció i que la tristesa no ha de tenir estada dins els nostres cors. *Laetare* significa alegria, felicitat. Una quaresma dedicada al canvi i a la conversió i l'esforç, però sense tristesa ni por, amb esperança i alegria dins el cor, ja que l'objectiu, atravesant la Passió, és la vida plena. I tot això ens arriba a través d'una història, d'una narració.

Arribam al diumenge del Ram. Pòrtic, enllaç, entre la quaresma i la Setmana Santa. Transició d'unes idees preconcebudes a la cruesa de la realitat. Quina millor manera per desmontar un fet, una idea (la d'un Messies guerrer poderós) que amb un esdeveniment (l'entrada damunt una somereta).

Tots els actes d'aquesta setmana compartiran l'element escenogràfic. La processó amb les palmes, el lavatori dels peus, les processons, el repòs del Sant Crist dins el sepulcre, l'encontre. Però cap d'ells serà teatre. Tots aquests elements no seran importants per la seva representació, sinó que la seva importància radica en que també nosaltres formam part de la narració. No els observam, sinó que hi participam. Quan Jesús, envoltat dels seus amics i apòstols, els va manar "*feis això que és el meu memorial*"; no ho feia per mantenir una tradició o recordar-lo com qui mira un àlbum de fotografies. Els ho va manar perquè, reunits amb la mateixa intenció i esperança que aquell vespre, Jesús es pogués fer present entre ells. Avui segueix igual de vigent. Quan aixecarem les palmes, estam dient que per a nosaltres no està justificat l'ús de la violència, sinó de la pau. Quan els capellans rentam els peus, tots ens hem de sentir servidors dels nostres germans. Quan sortim en processó, hem d'acompanyar al

Crist Sofrent manifestat en els més petits i menyspreats de la nostra ciutat. Quan veim al Crist jacent en el sepulcre, hem de posar la nostra vida i esperança en les mans del Pare com ho feu el crucificat. Quan acompanyam els més petits d'angelets, a l'alegria de veure'ls, afegim-hi la de saber que Déu els estima i nos estima fins a l'extrem. I quan el dia de Cincogema celebrem Pasqua Granada amb els cossiers, hem de rebre l'Esperit que ens fa lliures i ens envia a anunciar-ho, a fer-ho públic.

Tota narració, però, té un element central que la vertebra i li dóna sentit. Un nucli irrenunciable que permet viure i situar cada esdeveniment que succeeix. En el nostre cas és un nucli humil, discret, però carregat de simbolisme i narrativitat. Es tracta de la Vigília Pasqual. La celebració que tindrà lloc en aquesta mateixa església el dissabte de Pasqua. Lloc on se'ns torna a narrar la Història de Salvació del nostre Déu a favor nostre. Lloc on la fosca esdevé llum, on el silenci esdevé música i cant, on l'individu torna comunitat, on l'esforç i el patiment es transformen en goig i gaubança. Un nucli que ens dóna la clau d'interpretació del conjunt, d'aquest centenar de dies que van del dimecres de cendra al diumenge de Cincogema, amb la Setmana Santa enmig.

No me vull allargar massa més. Només, a modo de resum, convidar-vos a ser part d'una història apassionant, on Déu, el protagonista per excel·lència; es desviu i s'entrega per un poble, nosaltres. Contem, narrem, mostrem aquesta història; però sobretot formem-hi part. Això no és patrimoni exclusiu de joves o vells, sinó de cors que bateguem i volen viure amb profunditat. Siguem un d'ells.

Així sia.

Mn. Francesc Vicens Gomila
Vicari de Manacor